

[Pia Gjellerup]

at vente på erfaringer, men spørgsmålet er, hvor lang tid vi skal blive ved med at vente, for der er også erfaringer andre steder fra. Er det ikke et sted, hvor vi kunne have peget på nogle muligheder for at gå i gang? Det synes jeg er noget af det, justitsministeren kunne have taget med; så havde vi måske ikke syntes, at det var helt så pauvert, at regeringen på baggrund af to års intensiv opvarmning nedkommer med noget så beskedent som et beslutningsforslag.

Carsten Andersen (SF):

Jeg vil gerne sige til justitsministeren, at dagsordenen af 23. februar 1989 indeholdt mere end én pind. Den indeholdt faktisk tre pinde, og med et helt Justitsministerium i ryggen kan jeg godt se at man kan fortolke det sådan, at Justitsministeriet inden den 1. oktober skal indhente oplysninger fra de kommunale myndigheder. Men resten af pindene har Justitsministeriet faktisk ikke overholdt, og det ville jo i ganske almindelig praksis over for unge mennesker medføre en alvorlig røffel oppe i socialforvaltningen.

Jeg er glad for at høre, at Justitsministeriet er indstillet på, at der skal bruges ressourcer på disse tiltag, og jeg synes også, det er rigtigt, at der sker en omprioritering i socialforvaltningerne, og den skal selvfølgelig ses i den sammenhæng. Men man får jo ikke en hel del for ingenting, og derfor synes jeg, det ville være godt – dette være sagt i opfølgning af det, fru Pia Gjellerup sagde – om Justitsministeriet allerede nu ville begynde at besvare spørgsmålene. Det, jeg er interesseret i at vide, er, hvilken mening de adspurgte kommuner havde om ressourceforbruget i forbindelse med disse foranstaltninger.

Endvidere er der spørgsmålet om politiet som påtalemyndighed. Problemet i denne socialpolitiske sag er lige præcis, at politiet er påtalemyndighed. Det er dem, der går ud og opklarer sager, og det er dem, der er påtalemyndighed til retterne og får sagerne afgjort.

Socialforvaltningen er en hjælpe- og støtteforanstaltning, men ikke en holdningsløs hjælpe- og støtteforanstaltning. Det er døden for enhver pædagogik, hvis man er holdningsløs og ikke tager konsekvensen af det, man gør. Men der er forskel på at være påtalemyndighed og hjælpe- og støtteforanstaltning. Politiet er ikke en hjælpe- og støtteforanstaltning i socialt

samarbejde, og det skal man ikke bruge det til, ligesom man heller ikke skal bruge socialvæsenet til at klare politiets arbejdsopgaver. Men faktisk gav justitsministeren udtryk for, at der ikke var nogen forskel på det, der ligger i dette forslag, og de lovmæssige muligheder, der er i øjeblikket.

Det eneste, justitsministerens forslag er, er en opstramning og en mere håndfast udførelse af de foranstaltninger, som allerede findes. Det, justitsministeren sagde, var faktisk, at politiet, domstolene og de sociale myndigheder egentlig begår lovbrud ved at følge disse sager tæt op i øjeblikket. Derfor burde Folketinget meddele de sociale myndigheder, politiet og domstolene, at de unge menneskers sager skal behandles hurtigt, sådan at de oplever, at der er den konsekvens i det, som egentlig var intentionen. Egentlig må det vel være Folketingets fornemste opgave at bede om, at de love, som er givet, bliver overholdt.

Hvad angår afgrænsningen over for SSP, mener jeg, at justitsministeren sagde, at SSP-samarbejdet kun sigter generelt. Men de forslag til ændring af retsplejeloven, der foreligger, er jo ikke generelle; de skal gøre det mere individuelt. Derfor mener jeg også, det var ganske rigtigt af fru Annette Just at spørge, hvor afgrænsningen imellem SSP og dette her er. Som gammel socialpolitiker kan jeg udmærket se, at der meget let i løbet af et par år vil ske en sammenblanding af disse to områder.

Til slut vil jeg støtte det, hr. Nør Christensen sagde om den rene straffeattest, for jeg synes, det er den rigtige vej at gå, således at der f.eks. efter 3 år kan foreligge en ren straffeattest for overtrædelser, som er sket inden 18-årsalderen, og hvorefter der har været en kriminalitetsfri periode.

Justitsministeren (Engell):

Nu skal fru Pia Gjellerup og jeg nok ikke fortsætte debatten om, hvem der er mest sur eller vred eller skuffet eller hvad; det tror jeg ikke er så voldsomt interessant. Jeg var skuffet, fordi jeg synes, vi har lavet et godt forslag, men jeg er da glad for, at fru Pia Gjellerup vil stemme for forslaget i den sidste ende. Det er jo, når alt kommer til alt, herinde i Folketinget det helt afgørende, og så kan vi springe mellemregningerne over. Fru Pia Gjellerup betegnede forslaget som en mus. Nu er der jo oplevet selv hos ele-